

ת"פ 2782/01 - חננאל עדיני נגד המרכז לגביית קנסות

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 2782-01 מ.י. פרקליטות מחוז -המרכז נ' עדיני

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המבקש	חננאל עדיני
נגד	
המשיב	המרכז לגביית קנסות

החלטה

עניינה של הבקשה שלפני במאסר חלף קנס אשר הושת על המבקש, וביתר פירוט - בבקשתו להורות על ביטול פקודת מאסר שנחתמה בעניינו, בהצהרה על התיישנות הקנס, ובקשות שונות נוספות אשר תפורטנה בהמשך.

יאמר בראשית הדברים כי לאחר בחינת טענות המבקש, מסכים המרכז לגביית קנסות להורות על ביטול פקודת המאסר. חרף זאת, בשל השתלשלות העניינים מעוררת הקושי אשר תתואר להלן, מצאתי ליתן החלטה המפרטת עיקר האירועים.

עוד יאמר כבר עתה, כי המבקש נאסר בהתבסס על פקודת מאסר אשר ניתנה בעניינו, ושוחרר בהתאם להחלטת בית המשפט ביום 17.7.20. עם שחרורו, טענו הצדדים שבפניי בכתב באשר לנסיבות הוצאת פקודת המאסר וההצדקה לה, ומשהוגשו תגובות שני הצדדים והבהרות לתגובות אלו, בשלה העת להחלטה.

העובדות הדרושות לעניין

המבקש הורשע על פי הודאתו בעובדות כתבי אישום שעניינם סדרת מעשי מרמה והונאה.

ביום 30.10.2002 - לפני 18 שנים, ניגזר דינו של המבקש והושתו עליו, בין היתר, קנס בסך 25,000 ש"ח או 6 חודשי מאסר תמורתו, ופיצוי למתלוננים בסך 219,442 ₪ (בהתאם לסכום אותו קיבל מהמתלוננים).

עוד יאמר כבר עתה, כי המבקש לא חלק במסגרת בקשה זו על כך שלא שילם את הקנס, ועל כך שמשכך, הועברה גביית הקנס לידי המרכז לגביית קנסות, והקנס הפך לחוב כהגדרתו בסעיף 1 בחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה - 1995 (להלן: "חוק המרכז לגביית קנסות", ובהתאמה - "המרכז").

כן ייאמר כי בשל השתלשלות הליכים אשר תפורט להלן, נחתמה בעניינו של המבקש פקודת מאסר בשנת 2019, וזו בוצעה על ידי משטרת ישראל ביום 14.7.20 עת נעצר המבקש, ושחרר כמצוין בראשית הדברים.

טענות המבקש

ראשית התבקש ביטול המאסר בטענה לפירעון הקנס או חלקו בהליכי פשיטת הרגל, ולחילופין התבקש להורות על ביטול המאסר עקב היעדר מסירה של ההתראות טרם הוצאת פקודת המאסר.

לחילופי חילופין, נתבקש להורות על ביטול תוספת הפיגורים שהתווספה לסכום הקנס וכן לפרוס את קרן הקנס או את שנותר ממנה.

נטען כי המבקש הגיש ביום 19.1.2004 בקשה לפשיטת רגל, בהליך ממנו הופטר כ-12 שנים לאחר מכן, ביום 3.3.2016. משכך, ובהתאם להוראת סעיף 20א' בפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ם - 1980 (להלן: "פקודת פשיטת הרגל" או "הפקודה") היה מנוע מלשלם תשלום קנס כלשהו, עד מתן ההפטר.

עוד טען המבקש כי לא הופעל נגדו כל הליך ממשי ואקטיבי בעניין הקנס מאז מתן גזר הדין ועד למעצרו, קרי, במשך 18 שנים. לפיכך נטען כי הקנס התיישן ולא ניתן לגבותו או להורות על מאסרו, נוכח הוראת סעיף 10 בחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") בדבר התיישנות עבירות מסוג עוון, והפסיקה בסוגיה זו.

אשר לפירעון הקנס, נטען כי במסגרת הליכי פשיטת הרגל שולמו מלוא הסכומים שנפסקו בהליך פשיטת הרגל, ובכלל זה שולם למעלה מסכום הקנס, סך של 40,000 ₪. לפיכך, לאחר הפטרו של המבקש בעקבות תשלום מלוא הסכומים שנפסקו בדין קדימה כעולה מהחלטת בית המשפט המחוזי בירושלים, ייתכן שנפרע חובו, ולכל הפחות חלקו.

לטענת המבקש, החוב הוא חוב בר הפטר ואינו בא במסגרת החריגים בפקודת פשיטת הרגל. אשר לפיצויים, הרי שאף אם אלו נגבים על ידי המרכז, אין בכך כדי להפכם לקנס בהתאם לסעיף 69 בפקודת פשיטת הרגל. לפיכך, מסקנתו של המבקש היא כי אין להחיל על חוב פיצויים את הדין המהותי שחל על קנסות לטובת המדינה, והוא מבקש כי בית המשפט יורה על ביטול חוב הפיצויים, ועל ביטול העיקולים שהוטלו בחודש מרץ 2019 לצורך גביית הפיצוי והקנס.

כן טוען המבקש כי פקודת המאסר נחתמה משהונחה בפני בית המשפט תשתית עובדתית מוטעית בדבר מסירות כוזבות וחתימות פיקטיביות.

ההתראות אותן שלח המרכז בחודשים יוני ויולי 2019 לא נמסרו לו, הוא מעולם לא פגש כל שליח ולא סירב לחתום על מסירה כלשהי, ולמעשה שהה בחו"ל בזמן המסירה הלכאורית, כמפורט באישור משרד הפנים אשר צורף לטענותיו.

כן צירף המבקש אישורים רפואיים, מהם עולה לטענתו כי הוא אדם חולני, הסובל מקשיים רפואיים שונים, וטען באשר

לנסיבותיו האישיות.

תגובת המרכז לגביית קנסות

לטענת המרכז, החלטת בית המשפט להורות על פקודת מאסר ניתנה לאחר שהונחה בפניו תשתית עובדתית מלאה הנוגעת לפעולות הגבייה אשר ננקטו על ידו לצורך גביית החוב מהמבקש. משלא שילם המבקש ולו שקל אחד לטובת הקנס וזה הפך לחוב, הוא עומד כיום על סך 78,858 ₪, כולל פיגורים, וכן תלוי ועומד כנגד המבקש חוב בגין הפיצוי בסך 193,499 ₪, אשר הושת עליו בגזר הדין.

נטען כי לאורך השנים שחלפו ממועד השתת הקנס, נשלחו אל המבקש דרישות תשלום כחוק, ואולם חרף דרישות התשלום המבקש לא שילם את חובו.

משכך, החל המרכז בהליכי גבייה, במסגרתם הוטלו עיקולי צד ג' בחשבון הבנק של המבקש במועדים שונים, ומשאף באלו לא היה כדי להביא לתשלום הקנס, נחתמה פקודת מאסר ביום 13.1.2011.

ואולם אז התברר כי יום קודם לכן, ב-12.1.2011, ניתן בעניינו של המבקש צו כינוס בהליך פשיטת רגל, אז הוקפאו תיקי המבקש במרכז ובוטלה פקודת המאסר.

לטענת המרכז, משצו הכינוס בוטל ביום 3.3.2016, רשאי היה המרכז מאותו מועד להמשיך ולנקוט בהליכי גבייה. ואכן, אל המבקש נשלחה ביום 17.9.2017 התראה טרם הפעלת פקודת המאסר, וזו התקבלה על ידו ביום 19.1.18, כפי שעולה מתצהיר מאותו מועד, המלמד כי הפקודה נמסרה למבקש והוא סירב לחתום עליה.

שוב הוטלו על ידי המרכז עיקולי צד ג' בחשבונות בנק שונים לצורך גביית החוב, ומשהמבקש לא פעל להסדרת חובו החל המרכז לגביית קנסות בהליכים להפעלת פקודת מאסר נוספת.

פקודת מאסר הופקה ביום 19.5.2019 ונשלחה לחתימת בית המשפט.

כאמור, אל המבקש נשלחו דרישות תשלום בהתאם לדין, התראות, וכן הושתו עליו עיקולים. לפיכך התבקש לדחות את טענתו לפיה החוב שולם או שלא הומצאו לידי התראות כדין. נטען כי עסקינן בחייב המתחמק מתשלום חובותיו באופן סדרתי, תוך שהוא מודע לקנס שהוטל עליו ויכול היה להסדירו טרם הפעלת פקודת המאסר.

המבקש לא פנה מעולם, לאורך השנים, למרכז לגביית קנסות בבקשה לפרוס את הקנס, אלא התעלם מדרישות התשלום ונמנע מלשלם את חוב הפיצויים לנפגעי העבירה, אותם הונה ורימה.

בהקשר זה צוין כי בהתאם להוראות הדין, על המבקש לשלם את קרן הקנס ואת מלוא חוב הפיצוי שהושת עליו, שכן עד תשלום מלוא הפיצויים נזקף תחילה כל תשלום שמתקבל בגין הקנס, על חשבון הפיצויים.

אשר לטענת ההתיישנות, נטען כי מאחר שהמבקש נידון בגין עבירות מסוג פשע, העונש בגין מתיישן אך מקץ 20 שנים מיום מתן גזר הדין, בהתאם לסעיף 10 בחסד"פ. כן היפנה המרכז להליכים שונים בהם נקט לאורך השנים במטרה לגבות את הקנס כאמור, אשר יש בהם כדי לעצור את מירוץ ההתיישנות.

צוין כי לאחר תשלום קרן הקנס וחוב הפיצוי, יוכל המבקש להגיש בקשה מנומקת הנתמכת באסמכתאות להפחתת הריבית ולפריסת יתרת חוב הקנס, בהתאם להוראות חוק המרכז לגביית קנסות.

דין והכרעה

על המבקש הושתו קנס ופיצויים במסגרת גזר דין אשר ניתן לפני כ-18 שנים.

הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה האם שולם הקנס, האם ניתן הפטר לקנס ולפיצויים, והאם התיישן העונש.

כאמור בראשית הדברים, בסופם של ההליכים שהתנהלו בפניי (בכתב), מסכים המשיב כי נפל פגם במסירה אשר בוצעה למבקש, ולפיכך מסכים כי פקודת המאסר שהוצאה בעניינו תבוטל. ואולם, אין בכך כדי לפטור את בית המשפט מלהתייחס לסוגיות שבפניי.

בעניינו של המבקש שבפניי התנהלו הליכי פשיטת רגל להם היתה שותפה המדינה, ואף נהנתה מפירותיהם.

על רקע דברים אלו, לא ניתן לקבל את טענת המשיב בתגובתו הראשונה, כאילו לא הוצגה כל ראיה המלמדת כי חוב הקנס או הפיצוי נכללו במסגרת הליך פשיטת הרגל, שכן מהמסמכים שצורפו עולה כי ההיפך הוא הנכון.

למותר לציין כי מצופה מהמשיב שלא לטעון טענה עובדתית שאינה נכונה. כך גם מצופה היה כי המרכז יציין את הדברים מיוזמתו, ולא רק בתגובה לטענות המבקש בסוגיה זו - אז לראשונה אישר המרכז כי היה מודע להסדר הנושים, התנגד לו, וקיבל מפירותיו.

מסקנה דומה עולה גם באשר לטענת המדינה לפיה לא התקבל כל תשלום במרכז על חשבון הקנס.

המסמכים אותם הציג המבקש מלמדים כי הן הקנס והן הפיצוי נכללו במסגרת ההסדר, הגם שהמדינה התנגדה לו, וכי המדינה (קרי - המרכז), קיבלה דיבידנד מתוך קופת פשיטת הרגל בסך של כ- 26,000 ₪ בשנת 2014.

כן מלמדים המסמכים אשר צורפו בהמשך ההליך שבפניי כי המשיב התנהל אל מול בית המשפט המחוזי בירושלים באשר להסדר שגובש עם המבקש, ובנסיבות אלו כאמור, יש להצר על טענתו לפיה לא הוצגה ראיה כי הקנס או הפיצוי

נכללו במסגרת ההליך.

בתגובתה המאוחרת של המדינה, נוכח טענות המבקש באשר להיותו של המשיב חלק מההסדר, נטען כי בהתאם לחוק נזקפים התשלומים תחילה לטובת הפיצוי ולא על חשבון הקנס.

כן נטען, כי משהתנגד המשיב להסדר, ובהתאם לפקודת פשיטת הרגל, רשאי הוא לפעול לשם גביית הקנס והפיצויים גם כעת.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בסוגיות אלו, מוצאת אני כי הצדק עם המשיב בטענותיו אלו.

סעיף 77 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), קובע כי כאשר נגזרו על נאשם קנס ופיצוי, כל סכום ששולם על חשבון הקנס ייזקף תחילה על חשבון הפיצויים.

במסגרת ע"פ 49191/14, **שמעון אזולאי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.3.17 (פורסם בנבו) (להלן: "ענין אזולאי"), ציין בית המשפט כי טרם הוכרעה השאלה אם בנסיבותיהן הנידון שילם סכום השווה לסכום הקנס, ובהתאם להוראת החוקה סכום הנזקף לטובת הפיצויים, ניתן להפעיל את המאסר שהוטל לחלף הקנס. שאלה זו ניצבת בבסיסו של ע"פ 7621/15 **מוסרינ' מדינת ישראל** - אשר טרם הוכרע עד עתה.

ייתכן כי סוגיה דומה נידונה גם במסגרת בג"צ 3551/09 **שוורץ נ' המרכז ואח'**, ניתן ביום 9.8.09 (פורסם בנבו), בו נדחתה על הסף עתירה נגד החלטת בית המשפט המחוזי בו נתקפה החלטת המרכז לפיה פירעון תשלום הפיצויים יבוא לפני פירעון הקנס.

לא למותר לציין כי בית המשפט העליון עמד ברע"פ 837/12 **מדינת ישראל נ' גוסקוב**, ניתן ביום 20.11.12 (פורסם בנבו) (להלן: "הלכת גוסקוב") על הצורך כי חייבים ישלמו את חובם, כאשר אחת הדרכים לעשות כן היא באמצעות סמכותו של בית המשפט להטיל על נאשם מאסר חלף קנס.

יזכר עוד בהקשר זה כי בהתאם להלכה הפסוקה, לקנס מטרה עונשית, הכוללת הרתעה וגמול, כאשר המאסר חלף הקנס הוא בעל תכלית הן עונשית והן אכיפתית.

במצב משפטי זה, ונוכח ההוראה המפורשת והברורה המצויה בסעיף 77 בחוק העונשין, נמצא כי הדין בענין כספים המשולמים על ידי נאשם הוא כי אלו נזקפים תחילה לטובת הפיצויים.

משכך, מקבלת אני את עמדת המשיב, לפיה לא התקבלו עד עתה - בחלוף 18 שנים ממועד גזר הדין כאמור - כספים לטובת תשלום הקנס.

אשר לטענת המבקש לפיה הופטר מתשלום הקנס והפיצויים, הרי שגם בענין זה מקבלת אני את טענת המשיב, כי בהתחשב בסעיפים 41 ו-69(א)(1) בפקודת פשיטת הרגל, רשאי המרכז להמשיך ולפעול לגביית החוב גם לאחר

ההפטר.

בפסיקתא עליה חתם בית המשפט המחוזי ביום 15.9.16 בהליך פשיטת הרגל, פש"ר 22753-01-11 בעניינו של הנאשם, הוטעם מפורשות כי בטלים כל החובות בני התביעה, למעט חובות המפורטים בס' 69(א)(1) ו-(2) בחוק.

סעיף 41 בפקודת פשיטת הרגל, קובע -

"פשרה או הסדר, אף אם הוסכם עליהם ואושרו, לא יחייבו נושה שלא הסכים להם לענין חוב או חבות אשר לפי פקודה זו לא היה החייב נפטר מהם על פי צו הפטר בפשיטת רגל."

סעיף 69(א)(1) בפקודה קובע -

"(א) צו ההפטר יפטור את פושט הרגל מכל חוב בר-תביעה בפשיטת רגל, חוץ מאלה:
(1) חוב המגיע לפי התחייבות להימנע מעבירה או חוב המגיע למדינה בשל קנס;..."

בענין אזולאי הוטעם כי ס' 69(א)(1) בפקודה מלמד כי חובת תשלום הקנס גוברת, חרף הרצון לאפשר לפושט הרגל לפתוח פרק חדש בחייו (וראה גם בש"פ 373/89, שטיין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 7.8.89 (פורסם נבו), אשר ליכולת להמשיך לגבות קנסות לאחר הליכי פשיטת רגל).

לפיכך, נוכח קביעתו המפורשת של בית המשפט המחוזי בעניינו של המבקש, כמו גם עמדתו הברורה של המשיב אשר הבהיר כי יבקש להמשיך ולגבות את הקנס, ומשלא שילם עד עתה המבקש את הקנס שהושת עליו, כמו גם את מרבית הפיצויים, איני מוצאת לקבוע כבקשת המבקש, כי הפטרתו במסגרת הליכי פשיטת הרגל, פוטרת אותו מתשלום חובו.

לא למותר לציין בהקשר זה כי האינטרס הציבורי הינו כי אף אם חלפו שנים רבות מאז הטלת הפיצוי על המבקש, לא כל שכן מאז שרימה את המתלוננים והונה אותם, ואלו טרם פוצו במלוא הפיצוי אשר נפסק להם, יקבלו המרומים את הסכום אותו גזל מהם המבקש. **בנסיבות אלו איני מוצאת כאמור מקום להיעתר לבקשתו.**

לא למותר לציין עוד, נוכח טענות המבקש בכל הנוגע להבחנה בין הקנס לפיצוי, כי המאסר חלף הקנס מופעל אך בנוגע לקנס, כפי שמעיד עליו שמו, ואינו חל בענין הפיצוי. לפיכך, ככל שהצדדים חלוקים ביניהם בשאלה אם ההפטר פטר את המבקש מתשלום הפיצוי, עליהם לברר את הסוגיה בהליך הראוי, אשר ספק אם מקומו במסגרת בקשה זו שעניינה במאסר חלף הקנס.

אשר לטענת ההתיישנות, הרי שרוב העבירות בגין הורשע הנאשם הן אכן עבירות עוון, כטענתו. ואולם גזר הדין מלמד כי המבקש הורשע גם בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה, בניגוד לסעיף 393 בחוק העונשין, אשר לצידה 7 שנות מאסר.

בנסיבות אלו, די באמור בסעיף 10 בחסד"פ, אשר לתקופת התיישנות שמישכה 20 שנה ממועד גזר הדין, על מנת לקבוע כי עונשו של המבקש לא התיישן.

עוד יצוין כי נמצא שבעניינו של המבקש אף ננקטו הליכי גביה שונים, אשר יש בהם כדי לעצור בהתאם לפסיקה את מירוץ ההתיישנות. מהמסמכים אותם צירף המרכז עלה כי נעשו ניסיונות לאתר את המבקש ולהודיעו דבר חובו, הן טרם הליך פשיטת הרגל והן לאחריו. גם הבהרת המרכז במסגרת הליכי פשיטת הרגל, כי הוא מתנגד להסדר שהוצע ויבקש להמשיך לגבות את החוב לאחר ההפטר, היה בה כדי ללמד את המבקש כי המדינה אינה מוותרת על גביית חובו.

משכך, אני מוצאת שאין לקבל את טענת המבקש בדבר התיישנות הקנס.

אשר לבקשות לפריסת הקנס ולביטול תוספת הפיגורים, הרי שבענין אזולאי הטעים בית המשפט העליון כי המרכז לגביית קנסות הוא הגוף האמון על הליכי גביית קנסות ותשלומים הכרוכים בהליך הפלילי, וכי הסמכות לדחות או לפרוס את הקנס שמורה למרכז ולא לבית המשפט אשר גזר את הדין.

גם באשר לתוספת הפיגורים, מוסמך המרכז בהתאם לסעיף 5ג בחוק המרכז להחליט אם לפטור את החייב מתשלום תוספת הפיגורים לחוב.

אכן, ס' 69 בחוק העונשין מאפשר לבית המשפט להורות על ביטול תוספת הקנס, ככל שסבר בית המשפט כי היו סיבות סבירות לאי תשלום הקנס במועד הקבוע.

אלא שלא שוכנעתי כי במקרה זה היו סיבות סבירות לאי תשלום הקנס במועד שנקבע, משחלפה למעלה משנה ממועד גזר הדין ועד הגשת בקשת המבקש לפשיטת רגל, ומשחלפו למעלה מ-4 וחצי שנים ממועד ההפטר ועד עתה.

בנסיבות אלו אני מוצאת מקום לפטור את המבקש מתוספת הפיגורים.

כאמור, בסופו של יום מסכים גם המשיב לביטול פקודת המאסר, משהתברר כי המשיב, ובעקבותיו גם בית המשפט, הסתמכו על אישור מסירה שאין אלא לכנותו כוזב, ואשר העיד לכאורה על מסירת ההתראה למבקש במועד בו שהה מחוץ לכותלי המדינה. כן העיד האישור כי לכאורה סירב המבקש לחתום על ההתראה אשר נמסרה לידו - בעודו מחוץ לכותלי המדינה כאמור.

בתגובתו המאוחרת של המשיב לבקשה, אישר המשיב כי קיים ספק באשר למסירה, תוך שצוין כי את המסירה ביצע קבלן מסירות אשר כבר אינו עובד עם המרכז, וכי בשעתו קיבל המרכז הודעה לפיה המסירה בוצעה כדין.

בנסיבות אלו הסכים המשיב לביטול פקודת המאסר, אולם צוין כי המרכז שומר לעצמו את הזכות לפעול שוב בהליכי גביה כנגד המבקש, ובכלל זה לבקש להוציא בעניינו פקודת מאסר חדשה, ככל שלא יסדיר את חובו.

ניתן היה לפיכך, כאמור, להימנע מכתובת החלטה זו, ואך להורות על ביטול פקודת המאסר.

ואולם בשל השתלשלות האירועים אשר פורטה לעיל סברתי כי בכך לא ימלא בית המשפט את מלאכתו.

בהחלטות שונות הטעים בית המשפט העליון כי סמכותו של בית המשפט לעכב ביצוע מאסר חלף קנס נועדה לוודא קיום הליך הגן (ר' עניין גוסקוב וענין אזולאי).

כמעשה שבשגרה חותמים בתי המשפט על פקודות מאסר בהתבסס על אישורי מסירה ונתונים נוספים מטעם המרכז, המוצגים בפניהם בכתב ולמעשה במעמד צד אחד. הדבר נעשה ללא פקפוק בכשרותו של אישור המסירה או בכך שהמרכז מציג בפני בית המשפט את מלוא הנתונים הרלוונטיים.

במקרה שבפניי כשל המרכז בשני אלו - הן מלכתחילה, בעת פנייתו לבית המשפט, והן משהתבקש המרכז בהחלטתי להציג אילו פעולות נעשו ממועד מתן גזר הדין לשם גביית הקנס - הוצגו בפני בית המשפט נתונים שאינם מלאים ושלמרבית הצער אף אינם אמת.

יוטעם כי ביום 13.6.2019, לאחר קבלת פקודת המאסר בבית המשפט, ונוכח חלוף הזמן ממועד מתן גזר הדין, הוריתי למרכז להמציא לעיוני פירוט אודות הליכי הגבייה שננקטו כנגד המבקש מאז מתן גזר הדין, טרם חתימתי על פקודת המאסר. משכך, ביום 3.7.19 פורטו בפניי בכתב הליכי הגבייה שננקטו, ובהסתמך על הנתונים שהוצגו בפניי נחתמה הפקודה על ידי ביום 14.7.19.

ואולם במסגרת הבקשה הנוכחית נתברר כי המשיב לא דייק בטענותיו העובדתיות לבית המשפט. הוא כשל מלעשות כן עת נמנע מלציין טרם החתימה על פקודת המאסר כי התנהל הליך כינוס, וכי המשיב אף קיבל דיבידנד מקופת הכינוס. ייאמר בהקשר זה כי אף אם בסופו של יום מקבלת אני את טענת המשיב לפיה הכספים שהתקבלו יזקפו לטובת הפיצוי ולא לטובת הקנס, היה על המשיב להבהיר את הדברים לבית המשפט מיוזמתו, ולא להניח כי כך יפסוק בית המשפט וכי ניתן שלא לחשוף עובדה זאת בפניו.

כאמור, המשיב אף נמנע מלציין את הדברים גם משנאסר המבקש וביקש לבטל את פקודת המאסר, ואישר את הדברים אך משאלו נטענו מפורשות על ידי המבקש, ולא בהזדמנות הראשונה.

זאת ועוד - המרכז לא ציין בפניותיו לבית המשפט ובתגובותיו השונות, עד אשר התבקש להבהיר את הדבר באופן מפורש, כי הוא נמנה על הגופים אשר קיבלו כספים מקופת הכינוס, ואף הגדיל עשות משטען באופן מטעה כי המבקש לא הציג כל ראיה המלמדת כי חוב הקנס או הפיצויים נכללו במסגרת הסדר כלשהו בהליך פשיטת הרגל, וכי בהתאם

לרישומי המרכז המבקש לא שילם כל תשלום על חשבון הקנס.

מצופה שהמרכז, האמון על גביית חובות וקנסות לטובת המדינה, יהא מעודכן באשר לחובות וכספים המשתלמים לו, ודאי כאשר עסקין, בהתאם לתגובתו האחרונה של המרכז, בכספים שהשתלמו במסגרת הליכי פשיטת רגל בהם היה מעורב ואף הביע דעתו בהתייחס אליהם.

ביתר שאת נכון הדבר שעה שטוען חייב כי שילם את חובו, ובוודאי שכך הדבר שעה שכאמור ההחלטה לאסור חייבים מתקבלת כדבר שבשיגרה בהעדר תגובתם.

דברים אלו יפים שבעתיים עת עסקין במי שכבר נאסר, טען כנגד המצג העובדתי שהוצג לבית המשפט, ובכל זאת תגובת המשיב לא היתה מדויקת, בלשון המעטה, ועלולה היתה להביא להותרת פקודת המאסר שניתנה בעניינו של המבקש על כנה, ולמאסרו החוזר.

נוסף על כל אלה, כאמור, הוצג בפניי אישור מסירה אשר העיד על מסירה כביכול למבקש, ואשר היווה את הבסיס לחתימת פקודת המאסר, שעה שהמבקש שהה מחוץ לתחומי המדינה בעת המסירה.

לא למותר לציין כי חתימת בית המשפט על פקודת מאסר אינה מעשה של מה בכך. טרם אישור פקודת מאסר בוחן בית המשפט את המסמכים ואת השתלשלות האמצעים בהם נקט המרכז בנסיון לגבות את החוב מהנאשם, שכן הפעלת מאסר חלף קנס מהווה את האמצעי האחרון והדרסטי ביותר. בכך למעשה, מפעיל בית המשפט את סמכות הביקורת המנהלית שלו על פעולות המרכז (ר' ענין אזולאי).

משכך, ומשהוצג בפניי אישור שאינו אמת, מתעצמים הכשלים אשר תוארו לעיל.

עוד יצוין, בשולי הדברים, כי קושי נוסף מעורר מאסרו של החייב כשנה לאחר חתימת הצו על ידי בית המשפט.

אף אם אצא מנקודת הנחה כי משטרת ישראל פועלת בהתאם לסדרי עדיפויות שונים, הרי שתוצאה לפיה חייב נאסר שנה תמימה לאחר חתימת הצו בעניינו, מוקשית בעייני, ובוודאי שכך הדבר כאשר הליכי הגבייה מתבצעים, אף אם לעיתים בלית ברירה, שנים ארוכות לאחר מתן גזר הדין.

נוכח הכשלים אשר נפלו בהתנהלות המשיב והמרכז, תועבר ההחלטה למנהל המרכז לגביית קנסות ולפרקליטת מחוז מרכז אזורי.

מצופה כי גופים אלו יתחקרו כיצד נפלו הכשלים האמורים בפעילותם.

בנסיבות האמורות אני מורה על ביטול פקודת המאסר.

אין בהחלטה זו כדי לפגוע בזכות המבקש למצות את מגעיו אל מול המרכז, על מנת להגיע להסדר תשלומים, ואין בה כדי לפגוע בחובת המשיב לפעול על מנת לגבות את חובו של המבקש.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.